

НОВА СРЕЩА С БЪЛГАРСКОТО МУЗИКАЛНО ИЗКУСТВО

На 23 март отново се състоя концерт, чиято програма бе съставена изцяло от български музикални творби. Оркестърът на Русенската филхармония под диригентството на Румен Байраков изпълни: вокално-симфонична поема „Двубой“ от Иван Маринов (по стихове на Н. Вапцаров), солист Иван Велчев — тенор; Концерт за цигулка и оркестър № 2 от Петър Христосков и кантатата „Антонивановци“ от Димитър Петков (по текст на Найдено Вълчев), солисти: Емилия Максимова — сопран, Евстати Димитров — бас и Борис Арабов — цетец. В концерта преобладаваха произведения от вокално-симфоничния жанр. Те са писани през различни времена и с различни средства, но са обединени от голямата идея, вложена в тях — преклонението на нашата съвременник пред светлата памет на героите, загинали за свободата.

Вокално-симфоничната поема

„Двубой“ е създадена в първото десетилетие след Социалистическата революция. В тази творба Иван Маринов се е докоснал до многоликия и сложен проблем за създаване на героично-драматичен симфонизъм. Композиторът се е придържал стриктно към поетичния текст, което води до чести кулминации. Ето защо едно по-рефлективно динамично-контрастно изграждане в оркестъра би отговаряло по-пълно на активната музикална мисъл на композитора и на задължения ритъм на Вапцаровия стих. Солистът Иван Велчев със своя силен глас, експресивен тембър, ясна дикция и стабилен висок регистър напълно покори трудната тенорова партия, като особено в речитатива постигна истински драматизъм.

С „Двубой“ Иван Маринов доказва, че активността на мисленето с тонове е обусловено от активността на мисленето с идеи — ето основното качест

во на творбата, което я прави актуална и днес.

В по-спокойна, лирична атмосфера ни пренесе Вторият концерт за цигулка и оркестър на Петър Христосков, в който личи търсене на по-сложно ладно развитие на тематизма (I тема — I част). Сливането на композитор и изпълнител в случая ни помогна да почувствуваме най-пълно характера на творбата. В соловата партия са използвани пълноценно изразните възможности на цигулката — широка кантилена, виртуозни технически пасажи, двоен гриф. Петър Христосков е написал произведението в четири части, като е направил опит да разчупи „класическата“ структура на инструменталния концерт (II част — Скерцо, III — Анданте). Но в своеобразната оркестрация преобладава участието на медните инструменти, което води до удължавания, за трудняващи възприемането на цялостната форма на произве-

дението.

Чудесен завършек на концерта беше изпълнението на кантатата „Антонивановци“ от Димитър Петков. Тази творба от песенен тип въздейства с богата си мелодика, майсторски написаната хорова партия и умелото и ефектно използване на солистите.

Пресъздавайки драматични моменти от борбата на отряд „Антон Иванов“, Димитър Петков постигна силно емоционално внушение за подвига и героизма на партизаните.

Заслужава специално да се отбележи изпълнението на великолепния смесен хор при певческото дружество „Ангел Букурещлив“ — Пловдив (диригент Киркор Четинян), който, въпреки не особено добрите акустични условия в залата, пока за наситен звук, широки темброви и динамични контрасти и ритмическа устойчивост. Солистите защитиха достойно вокалните си партии.

Независимо от малко силния акомпанимент, който на места „покриваше“ солистите, и някои, несигурни встъпления на духовите инструменти, оркестърът демонстрира добри професионални качества — богат звук, стегнат ритъм. Задълбоченият прочит на произведенията, ясният жест и усетът към детайла помогнаха на диригента Румен Байраков да постигне с оркестъра върно звучене на изпълняваните творби.

Концертът показва интереса на многобройната публика към българската музика, но като че ли пренебрегва ролята на солистите и ограничи задачите на оркестъра. По-пълноценно би било участието на Русенската филхармония, ако за момент напуснеше ролята си на акомпаниятор и се изявише като самостоятелен интерпретатор на българската симфонична музика.

Румен ЦОНЕВ